Ч. 265. Неділя 10 грудня (27 падолиста) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Буджетова комісия. — Італїяньско-турецка війна. — Справа перска.

Німецкий народний союз послів до ради державної видав комунїкат, в котрім доносить, що союз ухвалив голосувати за буджетовою провізориєю і за внесенем меншости послів Вальднера і Пахера о уповновласнене правительства до висиґнованя з горівчаного податку краєм 20 міліонів корон на рік 1912 на поліпшене плат учительских.

Союз ухвалив відтак більшостию голосів голосувати против утвореня італїяньского виділу правничого взагалї, а також в однім з міст Істриї. Однодушно заявлено ся против утвореня італїяньского виділу в Тироли, відтак против утвореня его у Відни або в иншім німецкім місті.

Буджетову комісию палати послів скликано на 12 с. м. На дневнім порядку дальші наради над утворенєм італїяньского виділу правничого.

Аґентия Стефанї доносить з Триполїсу: Ніч з 6 на 7 с. м. минула в Триполїсї, Гомс і Аінзара без важнїйших подій. Праці коло скріпленя і заосмотреня табору в Аінзара поступають скоро. Вчера вирушили на полудне і полудневий всхід три відділи кінниці. В промірі 12 до 15 клм. не стрітили неприятеля.

Анґлїйска праса подає вістку з міста Кардіф, де з'осереджує ся торговля анґлїйским углем, уживаним майже виключно європейскими воєнними фльотами, що тамошні аґенти італїяньского правительства поробили на углевій біржи зарядженя, вказуючі на близкий конець війни. Іменно одержали від італїяньскої адміралїциї і італїяньских державних зелїзниць прикази висиланя угля „так як перед війною". Приміняючись до тих приказів, аґенти замовили на перші три місяцї 1912 лише 25.000 тон угля, підчас коли пересїчний місячний транспорт для італїяньских воєнних портів і зелїзниць виносив від вересня по 300.000 тон.

Торговельна палата в Кардіф дає до пізнаня, що після інформаций, яких жерела близше не означує, Італїянцї надіють ся покінчити війну перед новим роком.

Кореспондент „Times-a" доносить з Константинополя, що Росия зголосила свої жаданя що до отвореня морского проливу в дни 3. с. м. Жадане становити має оден момент росийско-турецкого порозуміня, над яким росийский амбасадор працює вже від пів року. Сей плян основував би ся на тім, що Росия резиґнує з виключного права будови зелїзниць в північно-всхідній Азиї.

Інформация, яку „N. fr. Presse" одержала від свого кореспондента в Петербурзї в справі росийских кроків в Константинополи, велить приняти, що росийска дипльоматия головну вагу кладе тепер на те, що переговори не вийшли зі сторони Росиї, анї не є урядово веденї. Однак росийскі круги не заперечують, що справу отвореня проливу порушено з росийскої сторони. З огляду на Анґлїю росийска дипльоматия не хоче більше анґажуватись, але рівночасно і не хоче зречи ся користий, які могли би виникнути для Росиї з евентуальних уступок, пороблених Туреччиною.

Парискі дневники твердять, що росийский міністер заграничних справ Сазонов, що оногди прибув до Парижа, конферував з тамошним росийским амбасадором Ізвольским і з росийским амбасадором в Льондонї Бенкендорфом про ріжні актуальні квестиї, особливо же в справах Дарданелїв.

Франция в засадї годить ся поперти Росию в цїли узисканя вільного переїзду через Дарданелї.

„Sabah" доносить, що росийске правительство впевнило Порту, що через отворене Дарданелїв не потерпить шкоди. Росия бажає дозволу на переїзд одного корабля, а росийске правительство дає запоруку підчас переїзду. Однак Порта відповіла, що замкнене Дарданелїв основує ся на міжнароднім договорі і що не уважає за відповідне зміняти тепер тих постанов.

30)

Крізь стїну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

XVI.

Різьбар.

Тайний аґент мусить так як вояк або актор безнастанно бороти ся і грати свою ролю, хоч як би єму то тяжко приходило. Тому то й Кокеніль приступив на другий день з кріпкою постановою до виповненя своєї задачі. Злочинець мусів бути виданий в руки справедливости і надійшла пора до дїланя.

Кокеніль до послїдної хвилї сумнївав ся, чи Ґренер відповідно до обіцянки явить ся у Боннетонів. Але на случай колиб він появив ся, пороблено такі зарядженя, що єму було би дуже тяжко видобути ся з заставленої на него сильки.

Різьбар додержав слова. Не лише приїхав, але як видко було, був в дуже добрім настрою, повитав вічливо представленого єму Боннетоном Матія і взяв ся з великим смаком до заставленого сніданя. Він був середного росту, сильно збудований, сороклїтний мужчина, з гладким, округлим, здоровим лицем і ясними, веселими очима. Густе волосе і коротко стрижена борода були темні, вуса впадали трохи в жовтаву краску. Одїтий був як лїпший ремісник. Вовняна сорочка, синїй одяг з кількома пятнами від оливи і трохи припорошений, на ногах чоботи з грубими підошвами. Єго великі червоні руки були не надто чисті, нїгтї трохи пообломлювані. Аґент мусів признати, що то перебране, коли той чоловік був справді перебраний, було незрівнане. Той чоловік виглядав точно як звичайний провінциональний ремісник.

Підчас обіду розмавляв живо і свобідно і кілька разів втягнув і Кокеніля до розмови. Говорив про свої інтереси, які саме тепер дуже добре ішли і описував з великим дотепом, як він з своїми помічниками лишає виготовлені в своїй робітни шафи і креденси по хатах флямандских і француских селян, де они будуть стояти, аж колись повідкривають їх там „любителї" штуки.

Матій прислухував ся тому всему з широкою усьмішкою, а коли подано каву, спитав вічливо пана Ґренера, чи не знає він якої різьбарскої робітнї, де потребували би такого чоловіка як він. Він сильний і робітний, а єго теперішне занятє в церкві Нотрдам є лише хвилеве і потребає ледве кілька днів.

— Дуже радо вам поможу — відповів різьбар. — Завтра заведу вас до кількох майстрів; побачимо, що дасть ся для вас зробити.

— Аж завтра? Не нинї? — спитав Матій розчарований.

— Нинї я хочу бавити ся — відповів Ґренер сьміючись. — Моя мала мила своячка піде нинї зі мною трохи до міста і послухає музики. Знаєш вже о тім, Алїсиє?

Дівчина сиділа підчас цїлого обіду мовчалива і пригноблена і кидала лиш від часу до часу крадьком тревожні погляди на свого свояка.

— Ти дуже добрий, Адольфе — відповіла тихим голосом — але я — не чую ся нинї зовсїм здоровою.

— Ей що там! Она сумує за тим легкодушним Американцем, котрого на щастє тепер заперли — відозвала ся тїтка Боннетон.

— О, нї! Не говоріть так — просила Алїсия, а єї очи зайшли сльозами.

— Прошу дуже. Ваш свояк повинен всьо знати. Бог менї сьвідком, пане Ґренер, що я виповняла мій обовязок і всьо робила, аби заступити їй матір. Але коли дївчина стане відвідувати вязницю і аґента Кокеніля —

— Кокеніля? — здивував ся різьбар.

— Ви нїколи не чули про Павла Кокеніля? — спитав Матій.

Ґренер поглянув єму просто в очи і відповів зовсїм свобідно:

— Я рідко коли буваю в Парижи і то лиш все за орудками або для розривки. І нинї також не дам собі попсувати забави; нинї не говорю про немилі річи. Голова до гори, люба своячко! Прибери ся хорошо, возьми як найкрасший капелюх і за пів години підемо!

В анґлійскій палаті льордів запитав Курден, яку політику веде Анґлія в Персиї. Друге ультіматум Росиї поставило Персию в положенє просто безвихідне, а анґлійске правительство не може умити рук від відвічальности за него.

На то запитанє заявив президент тайної ради льорд Морлей, що цїлию росийского правительства є витворенє постійних нормальних відносин з перским правительством і усуненє всяких причин незгоди. В тім намірі Росия поробить Персиї нові предложеня. Росийске правительство не стремить до цїли, яка нарушувала би цїлість Персиї. Оно рішучо впевнило Анґлію, що бажанєм его є, аби придержувано ся того, що войскові зарядженя, які поробило оно в Персиї, суть безусловно тимчасові і що оно не наміряє нарушити основ анґлійского-росийского договору з р. 1907. Анґлійске правительство надіє ся, що по скінченій кризї Росия вспіє побороти всякі трудности. Анґлія повідомила Росию, що під ніяким услівєм не є можливе признанє знов бувшого шаха. Першою засадою анґлійскої політики є удержанє в силї анґлійско-росийского договору з р. 1907, а другою не поминути ніякої нагоди, аби радою і прихильним посередництвом улекшити положенє перского правительства.

Новинки.

Львів, 9 грудня 1911.

— **Краєва Рада шкільна** вилучила громаду Бушковички в перемискім окрузї із шкільного обсягу в Бушковичах і зорґанїзувала окрему 1-кл. шк. в Бушковичах; зорґанїзувала 1-кл. школи: в Комарові, на присілку Ярошиці, в стрийськім повіті, другу 1-кл. шк. в Золотниках, стрийского повіту; — переміняла 2 кл. шк. в Ляхівцях окр. богородчаньского на 4-кл., 2-кл. шк. в Золотниках підгаєцкого повіту на 4-кл.

Кр. Рада шкільна порішила зачислити книжку дра Богдана Барвіньского „Оповіданя з рідної історії, для першої кляси шкіл середних“, ціна примірника 2 К 20 с., до книжок дозволених до шкільного ужитку.

— **Кровава подія.** Саме коло стациї трамвавої на ул. Личаківскій при виходї на площу Цлову, на тротоарі під каменицею де містить ся ґімназия, відбула ся нинї по 12 год. кровава сцена, котра по всїй імовірности закінчить ся смертию бодай одної особи. Прохожі, що були сьвідками тої сцени розповідають, що якийсь мужчина літ може 30 і кілька зачав насамперед дерти ся і сї пати ся з якоюсь дамою а коли она вирвала ся від него, він добув револьвера і стрілив до неї. Тяжко ранена відбігла ще кілька кроків і впала саме коло дверий годинникаря, що має свою робітню в каменици під ч. 1 при ул. Личаківскій. Мужчина той змірив тодї револьвер в себе і вистрілив саме у висок близько живчика та впав коло брами входової від ул. Личаківскої до ґімназиї. Зробило ся зараз величезне збіговиско і завізвано стацию ратункову, котра ранену женщину відвезла до шпиталю, а тимчасом самоубийник лежав ще дальше на тротоарі. Кажуть, що мужчина той то якийсь возьний з Намістництва, а женщина, котру пострілив то его жінка. В хвили коли се пишемо, тожсамости самоубийника ще не ствердженo анї не знати, що стало ся причиною сеї так страшної кровавої події.

В послідній хвили довідуємо ся, що самоубийник називає ся Ян Канїчак і був возьним в технїчнім департаментї Намістництва. Канїчак гнав ся з револьвером в руцї через ул. Чарнецкого на ріг Личаківскої і в хвили,коли жінка кричала як не своїм голосом та старала забічи до якого склепу а відтак крила ся поза двох надходячих панів, Канїчак стрілив раз до неї і зранив в бік, а відтак другий раз і зранив в лице. Коли жінка его зранена впала, він стрілив собі в скрань і смерть собі зробив.

Яна Канїчака відвезено ще живого але в безнадійнім станї до шпиталю. Жінка его Емілія, женщина хороша, єсть лиш легко зранена. Причиною катастрофи були незгодини супружі, за котрі вина, як кажуть, спадає на Канїчакову.

— **Розвязанє москвофільского віча.** Приклонники радикальної москвофільскої (т. зв. дудикевичівскої) партиї скликали на день 8-го грудня партийне віче до Львова, котре мало відбути ся яко обмежене лиш на запрошених гостий збори в салї „Народного Дому“. В цїли переведеня контролї законности тих зборів делеґувала львівска Дирекция поліциї урядника на місце зборів. Позаяк делеґований урядник ствердив, що скликуючі збори: редактор др. Іван Гриневецкий, емеритований судия др. Глушкевич і о. Мацак при уряджуваню тих зборів не виконали того, що вимагає закон, а в особенности, що для многих участників зборів писано і видавано їм запрошеня аж при входї на салю, то збори яко нелеґальні розвязано і завізвано участників, щоби вийшли із салї. Візваня того услухано аж тодї, коли до салї увійшов віддїл поліциї з комісарем поліциї попереду. Сторожа поліцийна не була однак змушена до средств примусових анї до ужитя оружия.

Против осіб, котрі скликали повисші збори, як також против наведених повисше осіб за ставленє опору властям, будуть пороблені судово-карні кроки.

З причини ставленя опору власти арештовано і спроваджено на поліцию 5 осіб, (між иншими судию з Дрогобича Ігнатия Гошовского). По ствердженю їх ідентичности випущено їх на волю. В згаданих зборах взяло участь около 150 осіб, між иншими посли до Ради державної др. Марков і др. Курилович, посли соймові др. Дудикевич, Миронюк-Заячук і о. Сеник та около 30 сьвящеників.

— **Збори краєвого Союза шкільного.** Вчера відбули ся збори краєвого Союза шкільного при участи около 158 участників, самих майже делеґатів, які одержали леґітимациї на основі постанови оголошеної на кілька недїль перед зборами. Наради розпочали ся о 10 год. рано вступною промовою п. Кивелюка. Звіт з діяльности краєвого шкільного Союза прочитав п. В. Білецкий. Над звітом почала ся жива і широка дискусия, в якій забирав голос цїлий ряд бесїдників. Проф. Рибчук домагав ся реорґанїзациї краєв. Союза шкільного і вказав на потребу основаня товариства на статутах. В тій самій справі промавляли ще проф. Крушельницкий, о. Венгринович з Яворівщини, проф. Шухевич, проф. Мостович і ин., виказуючи недостачі і хиби у звітї. На ті заміти відповів проф. Сальо і п. Весоловский. Про стан поодиноких приватних ґімназий говорили: о. дек. Городецкий про розвій рогатиньскої приватної ґімназиї, пос. Петрицкий про стан ґімназиї в Копичинцях, п. Біліньский про ґімназию в Збаражи. Проф. Колесса згадав про дїяльність краєвого Союза шкільного взагалї, а на конець поставив внесенє, що з'їзд делеґатів висказує повне признанє Союзови за его дїяльність. Се внесенє принято.

В розправі над звітом промовляли ще пп. Попович, Витвицкий, о. Ваньо та Весоловский. П. Саввич, член контрольної комісиї Союза, поставив внесок о удїленє абсолюториї тій комісиї.

По тім о. Ваньо виголосив обширний реферат про сумний стан руского шкільництва в

Алїсия поблїдла як стїна і єї очи немов би глядаючи помочи глядїли на лицях присутних, але она встала мовчки і вийшла з комнати.

— Так, тїтко Боннетон, тепер поговоримо кілька розумних сліз, заким дївчина збере ся — сказав Ґренер з вдоволенєм. — Мушу щось близшого — ми оба побачимо ся завтра, пане Матїю. Буду старати ся щось для вас зробити.

— Дякую — відповів Матїй, порозумівши натяк. Він встав, поклонив ся і вийшов з церківником з комнати.

— Не говорити, аж будемо на долинї — шепнув до того Кокеніль і оба зійшли мовчки по сходах на долину.

— А тепер уважайте. Боннетон — відозвав ся аґент приказуючим голосом. Коли оба опинили ся в сїнях на долинї — і не питайте нїчого — річ дуже пильна. Ідїть сейчас до церкви і коли станете перед головними дверми, здоймїть капелюх і махайте ним, немов би вам було горячо і ви холодили собі лице. Зараз з'явить ся батько Тініоль і прилучить ся до вас. Скажіть тому старому хитрому лисови, аби був готовий і крутив ся довкола церкви, аж доки я не дам єму знаку. Розумієте?

— Але, пане Павле — почав старий.

— Нї, нї! — перебив живо Кокеніль. — Не маємо хвилї часу. Наперед, Боннетон!

Коли церківник, невдоволений тим поспіхом, відійшов, хитаючи головою, роздали ся на сходах скорі легкі кроки і зараз опинила ся перед аґентом Алїсия та шепнула:

— Пане Кокеніль — —

— Ви мене пізнали? — спитав той занепокоєний.

— Нї, я — я відчувала, що то ви були.

— Ага! А чи він також знає?

Зїницї дївчини розширили ся, а відтак стали знов зовсїм малї.

— Бою ся, що так — шепнула заломивши руки. — Ох, він знає всьо.

Кокеніль положив руку на єї рамени.

— Боїте ся его?

— Та — ак! — сказала ледве чутно.

— Чи він може задумує що?

— Мушу вам сказати — шептала дївчина. — Я умираю зі страху а ви —

— Я вас обороню, на те я тут — відповів успокоюючи. — Говоріть скоро!

— Він хоче мене забрати з Парижа. Я чула, як він говорив до тїтки Боннетон, аби зладила мій куфер. Пане Кокеніль, я бою ся! Коли він мене визвезе з Парижа, то я певно вже нїколи сюди не верну!

— Не допущу до того! — відповів аґент живо. — Можете полягати на мене. Але мусите всьо точно так зробити, як я вам скажу!

— Добре, ох дуже радо! — відповіла повна довірія.

— Позвольте менї хвилю надумати ся. Маю вже плян — шепнув і глядів перед себе зі зморщеними бровами. — Ага, так буде добре! — відозвав ся відтак з полекшию. — Слухайтеж мене! — І коротким, скорими словами пояснив Алїсиї свій плян, а відтак ще раз повторив поволи головні его точки.

— Знаєте вже? — спитав вкінци.

— Так, дуже добре і зроблю всьо. Але —

— Що?

— Коли він пізнає, що ви стоїте єму на завадї — о, пане Кокеніль, ви навіть не причуваєте, який то злий чоловік. Колиб він вам що злого зробив — она затрясла ся зі страху.

— Не журіть ся — відповів він спокійно. — Знаю, з ким маю до дїла. Ідїть тепер; не сьміємо тратити з очий.

Она подала єму руку з вдячним поглядом.

— Зроблю точно так, як ви сказали і — дякую вам.

Аґент з зачудованєм глядів за нею і вийшов відтак до отвертих сїний, говорячи до себе:

— Она має хід і поставу княжни! Хто она може бути!

Було коло другої години і залита сьвітлом сонця площа була спокійна і пуста. Лиш немногі перехожі утїкали перед спекою, в задї площи пересував ся поволи омнїбус через міст на Секванї, а перед шпиталем стояв готовий до від'їзду автомобіль. В тїни катедри сидів скулений коло самих входових дверий жебрак. Кокеніль витягнув годинник з кишенї і почав его накручувати. Жебрак з трудом підняв ся і підійшов до него.

— Малу милостиню, любий пане! — просив плачливим голосом.

— Одно слово, Тініоль. Щось нового! Слухайте.

(Дальше буде).

Галичині та проґраму діяльности краєвого Союза шкільного в слідуючім році. Бесідник порівнав приватні рускі школи з польскими подібними заведенями і вказав на великі материяльні трудности, з яким наші приватні школи мусять бороти ся. Всім приватним руским ґімназиям ставив бесідник за взорець рогатиньску ґімназию, яка розвиває ся дуже гарно лиш завдяки жертволюбивости Рогатинщини. На конець домагав ся бесідник розширеня обсягу діяльности Союза під назвою „Краєвий Союз шкільний — Рідна Школа“. — По полудни відбували ся зборі дальше.

— Вибух ґазу. Вчера около 1 год. по полудни в льокали жидівского товариства „Яд Харузім“ при ул. Берштайна настав так сильний вибух ґазу, що повиривав всї вікна і спричинив огонь. Причиною вибуху було пукнене рури ґазової, внаслїдок чого в льокали призбирало ся богато ґазу. Коли доворець дому приставивши драбину, позакладав на лямпи сїтки і хотїв їх засьвітити, настав вибух. Єго попекло сильно і скинуло з драбини на землю а вікна вирвані викинуло аж на другий бік улиці. Рівночасно займила ся розірвана стеля та зачала горіти. Завізвана сторожа пожарна огонь небавком загасила.

— Арештоване убийника бл. п. Тота в Стрию. Читачі наші пригадують собі ще ту подію з ул. Ткацкої, про котру ми недавно доносили, коли на бл. п. Тота напало з заду якихсь двох людий і так єго страшно ножем покололи, що нещасливий в кілька годин опісля помер, полишивши стареньку матїр, котру удержував. Тот був, кажуть, довірочним помічником поліциї і помагав вислїджувати всїляких злодїїв і розбишаків, отже то месть їх позбавила єго житя. Тепер доносять із Стрия, що там арештовано убийника бл. п. Тота серед слїдуючих обставин. В ночи з вторка на середу вломив ся до склепу купця Сафіра якийсь злодій і забрав значну скількість дорогоцїнностий. Стрийска поліция вислїдила і арештувала вломника, котрий спершу казав, що називає ся Володислав Дроньский. Коли комісар поліциї сказав тому Дроньскому, що відвезе єго до Львова, змінив він свої зізнаня і подав, що називає ся Петро Сикула. В дальшім доходженю признав ся до участи в нападї на ул. Ткацкій і убийстві бл. п. Тота. Пригадуємо рівночасно, що в арештї сидить замкнений муляр Іван Сикула, сьвідок а може й участник того убийства, котрий не давно тому хотїв застрілити власну жінку.

Телеґрами.

Краків 9 грудня. Вчера в костелї Редемптористів в Подґуржу стрілив до себе в скрань 21-лїтний авскультант фабричний Йосиф Флїнта. Перед замахом замовив для себе похорон і розліпив картки о своїй смерти. Флїнта ще жиє і єсть здаєсь хорий на умі.

Нанкін 9 грудня. Цїсарский ґенерал і Чанґ втїк враз з войском до Нанкіну. Революціонїсти старали ся єго задержати, але єму удало ся їх відперти.

Константинополь 9 грудня. Мінїстерство війни заперечує катеґорично вість розпущену італїяньскими ґазетами, мовби Турки похоронили живцем двайцять кілька італїяньских вояків.

Льондон 9 грудня. До бюра Райтера доносять з Тегерану: Правительство перске відкликало іменоване Ле Кофреса на сотрудника міністерства скарбу, відкинуло однак инші жаданя Росиї, в особенности жаданя, щоби без згоди Росиї не вільно було перскому правительству іменувати чужинцїв своїми дорадниками.

Петербург 9 грудня. В думі підчас нарад над справою Холмщини будуть промавляти против проєкту правительства кадет Родічев і поступовці Львов, Уверов, Масленніков і Федоров.

Цїна збіжа У Львові.

дня 8-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·90	до	12 —
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·90	„	8·10
Ячмінь пашний	8·50	„	8 30
Ячмінь броварний	8·50	„	10 —
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10 —	„	14 —
Вика	10 50	„	11 —
Бобик	8·50	„	9 2[illegible]
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80 —	„	90 —
Конюшина біла	100·—	„	115 —
Конюшина шведска	75·—	„	85 —
Тимотка	65 —	„	75 —

Надіслане.

Санітарний радник др. Кунце в Галь н. С. доносить: Я поручаю жінкам, котрі лїтами терплять на тяжке випорожнюванє жолудка, пити рано і вечером по 1/4 шклянки природної гіркої води **Франц Йосифа** а завсїгди зі знаменитим успіхом. За кождий раз заострюєсь апетит а се у всїх случаях лучить ся з загальним поліпшенем здоровля.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправдиве знаменито думана і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·32**, 8·45, **2·30§)**, **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, 2·20, **3·05*)**, 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·52§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·36**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·[illegible]†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·5[illegible], **6·36**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·05.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·15, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·09§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.